

Jónás Tamás

ÚRKALAND

Korbács a perc, a másodperc galóca,
éles penge az óra, vág a fény,
bilincs a fényes csillogó karóra,
a szerelem pirosuló vára kény.
Ködökben állnak sánta, álmos örök,
pazarló ifjak autója ragyog,
azt álmodom, a Holdon hátradőlök,
és nézem, hogy a földi film forog.
S nézem a poros úrön át a rendet,
hallgatom a kozmosz szűrt sikolyát,
a Nap mögül egy kis istenke csenget,
tűri az ember vértés iszonyát.
A háborúk csak robbanások innen.
A békeidők szerelmes csaták.
A szívekben dől össze egyszer minden.
A holdról így lát ember, hogyha lát.
Csak csík az idő, hullámos és érdes.
A ködök mögött mélyfekete szél.
A galaxis alatt egy tollas, mérges
angyalka vadabb rendeket remél.
Pozór viadukt minden féreglyuk csak,
de nincsen rajtuk hasznos forgalom.
A napszél kedves, mégiscsak arcul csap.
S mint szárnyas ördög jön az oltalom:
vad gyíkok szállnak át a holdi égen,
a hatalomnak csendje sincs, de fáj.
Itt nem viselkedhetsz máshogy, csak szépen.
És minden szabadság kényes muszáj.

DÍSZTÁVIRAT

Reményt kapargatok, mint vart, a múltból, az emlékek nagy palotája áll.
Borzas hajú leány az idő, gúnyol. S a halál áll némán az oldalán.
Csöndet köpnek szívembe és a számba, két vásott, nem romló kölyök.
Az élet tüsszentés, a halál nátha. S a lányok itt az ördögök.